

คำวินิจฉัยของ นายจุมพล ณ สงขลา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๔/๒๕๕๕

วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๕

เรื่อง พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจจัดการทรัพย์สินหลังจากศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ หรือไม่

ศาลจังหวัดนครราชสีมาส่งคำโต้แย้งของบริษัท นครราชสีมาทำไม้ จำกัด จำเลยที่ ๑ ในคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ ล. ๕/๒๕๕๐ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจจัดการทรัพย์สินหลังจากศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ หรือไม่

พิเคราะห์แล้ว จากเอกสารต่างๆ ในสำนวน ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๒๘ ศาลจังหวัดนครราชสีมา ได้พิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน ๒๒๔,๑๑๑.๒๕ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี คดีถึงที่สุด แต่จำเลยทั้งสองไม่ชำระหนี้ โจทก์จึงฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีล้มละลาย เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๓๘ และศาลจังหวัดนครราชสีมา มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยที่ ๑ เด็ดขาด เมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๔๐ ยกฟ้องจำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ขอให้ยกฟ้อง เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๐ ต่อมาอีกราว ๑๐ เดือนเศษ คือ เมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ จำเลยที่ ๑ ได้ยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดนครราชสีมาขอให้ส่งเรื่องมายังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ศาลจังหวัดนครราชสีมาส่งคำร้องดังกล่าวในวันเดียวกันว่า “สำเนาให้โจทก์ จะคัดค้านประการใด ให้คัดค้านเข้ามาภายใน ๑๕ วันนับแต่วันได้รับสำเนา ให้จำเลยที่ ๑ นำส่งภายใน ๗ วัน การส่งหากไม่มีผู้รับโดยชอบให้ปิด” ในขณะที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ได้พิพากษายืน เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๑ ซึ่งหากจำเลยที่ ๑ ประสงค์ที่จะให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยปัญหาตามคำร้องดังกล่าวด้วยความสุจริตใจแล้ว ก็เชื่อว่าคำร้องของจำเลยที่ ๑ น่าจะมาถึงศาลรัฐธรรมนูญในระยะเวลาที่ใกล้เคียงกับการยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดนครราชสีมา และศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ก็คงจะต้องรอการพิจารณาพิพากษาคดีของจำเลยที่ ๑ ไว้ก่อน เพื่อรอฟังผลการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ แต่การที่จำเลยที่ ๑ รอจนศาลอุทธรณ์ภาค ๑ มีคำพิพากษาแล้ว

จึงยื่นฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๑ เมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๑ น่าเชื่อว่าจำเลยที่ ๑ มิได้จัดการนำส่งสำเนาคำร้องลงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ แก่โจทก์ ตามที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งศาลจังหวัดนครราชสีมา จึงไม่ได้ส่งคำร้องของจำเลยที่ ๑ มายังศาลรัฐธรรมนูญ และแจ้งให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ รอการพิจารณาไว้ก่อน ทำให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิจารณาพิพากษาคดีของจำเลยที่ ๑ ไปตามปกติ ต่อมา เมื่อจำเลยที่ ๑ ยื่นฎีกา เมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๑ ซึ่งในขณะนั้นจำเลยที่ ๑ ย่อมทราบดีว่า จำเลยที่ ๑ เคยขอให้ส่งเรื่องไปยังศาลรัฐธรรมนูญมาครั้งหนึ่งแล้ว หลังจากการยื่นอุทธรณ์แต่ไม่สัมฤทธิ์ผล ดังนั้น เมื่อยื่นฎีกาหากจำเลยที่ ๑ ยังตั้งใจที่จะให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยปัญหาตามคำร้องอีก ก็น่าจะขอให้ศาลชั้นต้นดำเนินการส่งเรื่องมายังศาลรัฐธรรมนูญ ในขณะที่ยื่นฎีกา หรือในเวลาที่เกี่ยวข้องกัน แต่จำเลยที่ ๑ กลับขอให้ศาลชั้นต้นส่งเรื่องมายังศาลรัฐธรรมนูญ เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๒ หลังจากยื่นฎีกาแล้วถึง ๑๐ เดือนเศษ และก่อนถึงวันนัดฟังคำสั่งศาลฎีกา คือ วันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เพียง ๑๓ วันเท่านั้น พฤติการณ์ของจำเลยที่ ๑ ตามที่กล่าวมาย่อมถือได้ว่า จำเลยที่ ๑ มิได้ประสงค์ที่จะให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยปัญหาตามคำร้องดังกล่าวด้วยความสุจริตใจแต่กระทำไปเพื่อประวิงคดีเท่านั้น ประกอบทั้งตามคำร้องก็มีได้ระบุให้ชัดเจนว่า บทบัญญัติของพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตราใดที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ คำร้องของจำเลยที่ ๑ จึงไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

อาศัยเหตุผลดังที่กล่าวมา จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้อง

นายจุมพล ณ สงขลา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ